

Đẹp thay tình thầy trò

Đi công việc về, bà xã tôi thông báo ngay (bà xã tôi là trưởng ban thông tin cấp thành phố mà!): "Bố Nhã, có cô học trò Trần Quốc Tuấn tên là Phi Oanh phôn cho bố đó. Đã phôn 2 lần rồi mà vẫn không gặp được bố, Em có xin cô số phôn theo như bố dặn. Và cô cũng cho bố cái website TQT để bố xem đó".

Trần Quốc Tuấn, ngôi trường đầu tiên tôi dạy học khi vừa mới ra trường năm 1977. Đã hơn 30 năm rồi còn gì! Lại còn có người nhớ đến tôi sao? Tôi vội vàng lên website TQT ngay và clic vào trang hình ảnh, để cố tìm ra cô học trò nhỏ bé của tôi tên là Phi Oanh ngày xưa. Tôi tìm ra Phi Oanh với 4 bạn gái khác, vì nhờ có chú thích Phi Oanh ở dưới tấm hình, nhưng thú thật nếu không có dòng chú thích đó thì tôi chịu thua. Bà xã tôi vẫn chê tôi là có cái trí nhớ của... con đĩ ốc tiêu mà!

Tôi lập tức phôn cho Phi Oanh ngay, để khỏi làm phiền em gọi tôi lần thứ 3 như đã hẹn với bà xã tôi. Không biết Phi Oanh có đang chuẩn bị phôn cho tôi không, nhưng vừa reng tiếng thứ 2 thì Phi Oanh đã bắt phôn rồi. Thế là thầy trò nói chuyện rôm rả, đủ thứ chuyện trên trời, dưới đất, vui như tết.

Nói chuyện với Phi Oanh xong, tôi mở lại website TQT ngay, để nhìn lại những gương mặt ngây thơ của những học trò cũ của mình. Rồi đọc thêm những dòng cảm nghĩ của các em. Tôi cảm nhận được trong các em vẫn chân thành với thầy, cô, vẫn mang trong lòng một niềm biết ơn, lòng quý mến... dù đã hơn 30 năm rồi.

Tôi liền nhớ lại một kỷ niệm đẹp của tôi với một em học sinh trường Nguyễn Thượng Hiền, ngày tôi đặt chân lên trại tỵ nạn Thái Lan. Ngày ấy là ngày 26-01-1988, khoảng 10 giờ sáng, cảnh sát Thái đưa ghe chúng tôi gồm 33 người vào trại Khlong-yai. Theo thói quen ở trại, thì mỗi lần có ghe mới vào trại, là gần như cả trại ùa ra để xem có ai quen không? Tôi biết phận mình là "con mồ côi" nên không mong là có ai quen ra đón mình. Thế nhưng, chưa ngồi xếp hàng được năm phút, một thanh niên khoảng 16 tuổi chạy ra gọi tôi: Thầy Nhã, thầy Nhã. Tôi ngỡ ngác quay lại nơi có tiếng gọi tôi. Thầy có nhận ra em không? Em là học trò địa lý của thầy ở lớp 10 trường Nguyễn Thượng Hiền nè. Tôi vẫn ngỡ ngác, không nhận ra em. Không sao, thầy ạ! Thầy có hàng trăm học trò, thầy làm sao nhớ nổi, nhưng em nhớ thầy. Thầy làm giấy tờ xong, mời thầy lại nhà em chơi nha. Nhà em đi cả nhà, tất cả 7 người, có ba má em nữa. Thầy đi có một mình hả?... Em nói một tràng dài. Lòng tôi cảm động, không nói nên lời. Nhìn lại tôi, lúc đó, rách bươm (tàu tôi bị hải tặc), trên mình chỉ còn cái quần đùi, chẳng ra phong cách gì... thế mà học trò tôi vẫn nhận ra thầy nó à! Nước mắt đã chảy dài trên gò má tôi lúc nào không biết. Cảm ơn em! Làm thủ tục xong, thế nào thầy cũng lại chào thăm ba má và gia đình em.

Phi Oanh, Hồng Hoa, Bích Thủy, Đức Hạnh... cũng nói với thầy: nhất tự vi sư, bán tự vi sư. Cảm ơn các em, những người học trò nhỏ của tôi 30 năm về trước, cũng như cảm ơn em học trò Nguyễn Thượng Hiền của tôi, vẫn dám nhận ra thầy của em trong một bộ dạng tàn tạ. Chỉ có tình thầy trò chân thật trong các em mới giải thích được lòng chân tình của chúng ta vẫn còn

giữ mãi cho đến ngày nay.

Cám ơn các em và thương các em nhiều lắm!

Trần Văn Nhã